

ACTIUNEA DIRECTĂ

JURNAL ANARHO-SINDICALIST

Ce este anarho-sindicalismul

Scurta introducere a anarho-sindicalismului, a istoriei și practicii idealului anarhist .

Autogestiunea

Autogestiunea reprezintă un concept cheie în tradiția anarho-sindicalistă, oferind un mod practic prin care muncitorii să își controleze propriile vieți productive.

Principiile Sindicalismului Revoluționar

Principiile sindicalismului revoluționar, elaborate de anarho-sindicalistul Rudolf Rocker la începutul sec. XX. Constituind prima expresie clară a anarho-sindicalismului.

DESPRE:
INIȚIATIVA ANARHO SINDICALISTĂ

FOTO COPERTĂ DE MCINDIGO

CUPRINS

DESPRE ACȚIUNEA DIRECTĂ	3	ORIGINILE ANARHO-SINDICALISMULUI	7
INIȚIATIVA ANARHO-SINDICALISTĂ	3	AUTOGESTIUNEA	8
CE ESTE ANARHO- SINDICALISMUL	4	ZAMFIR C. ARBURE	8
PRINCIPIILE SINDICALISMULUI REVOLUȚIONAR	6	INTERVIU CU JUAN G. OLIVER	9

LAYOUT

ECHIPA EDITORALA : INIȚIATIVA ANARHO-SINDICALISTĂ
CONTACT IASR@RISEUP.NET

Initiativa
Anarho Sindicalista

DESPRE

ACȚIUNEA DIRECTĂ

Acțiunea Directă este publicația Inițiativei Anarho-Sindicaliste din România (IASR), reprezentând vocea anarho-sindicalismului românesc. Publicația este bilunară și intenționează să ofere publicului o introducere accesibilă în anarhism și anarho-sindicalism, răspândind influența acestor idei în România. Pe lângă conținutul de tip teoretic, Acțiunea Directă va încerca să prezinte istoria mișcării anarhiste/anarho-sindicaliste naționale și internaționale, precum și actualități despre luptele de clasă locale și globale. Publicația va fi disponibilă în format pdf (ulterior tipărit) în două limbi, română și engleză. Intenția noastră e ca acest spațiu să fie un loc în care putem coopera, pentru dezvoltarea și sprijinirea la nivel local a unei mișcări autonome a clasei muncitoare bazate pe ideile și principiile anarho-sindicalismului. Considerăm ca este absolut necesar ca publicația să fie accesibilă oricărei persoane ce dorește să contribuie, fie prin articole proprii, traduceri sau creații artistice (poezie, artă).

INIȚIATIVA ANARHO-SINDICALISTĂ

Ce este Inițiativa

Anarho-Sindicalistă din România?

Inițiativa anarho-sindicalistă este un proiect anarhist, mai exact spus – anarho-sindicalist, inițiat cu scopul de a promova principiile sindicalismului revoluționar.

Care sunt obiectivele noastre?

Obiectivele noastre sunt de a iniția o bază critică la adresa actualelor sindicate care activează pe piața muncii și care sunt conduse în mod nedemocratic, de a face cunoscute ideile libertare, de a solidariza față de clasa muncitoare și celelalte categorii sociale oprimare sub actualul sistem și de a contribui la formarea unei mișcări anarho-sindicaliste în România.

Ce face I.A.S.R. în mod concret și în ce direcție tinde să se dezvolte?

Momentan încercăm să promovăm proiectul nostru sub forma editării unui buletin informativ. Acesta are rolul de a face clară poziția noastră în legătură cu mișcarea sindicală, de a defini pentru cei interesați, principiile care formează baza inițiativei noastre și de a indica modelul de organizare socială și economică potrivit principiilor libertare.

Colectivul I.A.S.R. are, de asemenea, în vedere participarea la acțiuni sociale pentru a face simțită o prezență anarhistă în rândul sindicaliștilor la proteste și marșuri, în rândul minorităților de orice fel care revendică un statut corect în societate și în general oriunde există acțiuni menite să producă schimbări în vederea emancipării de sub tirania statului, a capitalismului sau a religiei. Inițiativa Anarho-Sindicalistă tinde să devină o secție a Asociației Internaționale a Muncitorilor, cu ale cărei statute și principii ne identificăm. Această adeziune se datorează, în parte, conștientizării importanței solidarității la nivel internațional. Considerăm că aderarea la o astfel de organizație va contribui la o mai bună asimilare a ideilor anarho-sindicaliste în rândul membrilor I.A.S.R., care vor găsi o sursă de inspirație din lunga tradiție a existenței acestei organizații.

Care este motivația pentru un asemenea proiect și ce tinde să realizeze?

Societatea este împărțită în clase sociale, între cei care domină și cei dominați. Pornind de la convingerea că privilegiile unora sunt sursa abuzurilor și nedreptății, noi identificăm oriunde există autoritate și ierarhie – sursa răului în societatea în care trăim.

Aceste forme ale existenței sociale ilegitime inerent sunt cele care ne conduc destinele. Astfel – statul, sistemul capitalist, religia – trebuie supuse probei dacă autoritatea exercitată de ele întrunește condițiile care ar trebui puse la baza societății noastre. Noi considerăm ca de cele mai multe ori nu le întrunește și acțiunile lor se întorc împotriva noastră, a tuturor, istoria noastră nefiind decât un lung șir de nedreptăți și abuzuri făcute de cei înzestrați cu autoritate. Astfel, statului îi revine atribuția de a controla educația, de a inocula obediența pentru a-și conserva puterea și de a promova nestingherit interesele clasei conducătoare; sistemului capitalist îi revine atribuția de a crea o societate inechitabilă și nedreaptă din punct de vedere economic; religiei de a își impune dogmele ca fiind adevăruri absolute și de a face ca mizeria socială să fie ignorată.

Toate acestea fac posibil arbitrariul deciziilor luate de unii, direct sau indirect, împotriva altora. Având în vedere cele de mai sus, noi luptăm pentru o societate organizată pe orizontală, în baza principiul non-ierarhic, compusă dintr-o rețea de asociații voluntare, coordonate prin democrație directă, care să colaboreze între ele în conformitate cu principiile comunismului libertar. În acest sens, considerăm anarho-sindicalismul că modul cel mai potrivit de a ne organiza, pornind de la locul de muncă unde avem puterea de a schimba idei, de a ne face auziți și de a acționa și continuând până la întreaga organizare socială.

Inițiativa
Anarho Sindicalista

ANARHO-SINDICALISMUL

CE ESTE ANARHO-SINDICALISMUL ?

Anarho-sindicalismul este un mijloc de organizare, o metodă de luptă și de acțiune directă a muncitorilor care își are rădăcinile în postulatele Primei Internaționale și a sindicalismului revoluționar.

Se inspiră predominant din surse federaliste și anarhiste și, printr-o activitate revoluționară și o clară orientare libertară, tinde în mod constant să câștige, în toate privințele, cele mai bune îmbunătățiri pentru clasa muncitoare, cu scopul emancipării depline a acesteia și de a suprima toate formele de exploatare și asuprirea omului de către om sau de către orice instituție, iar în același timp luptă pentru abolirea tuturor formelor de capitalism și a oricărei forme de stat. Contrar sistemelor sociale și politice predominante, luptă pentru transformarea radicală a societății și a regimurilor pe care aceasta se bazează și pentru instaurarea unui mediu social de conviețuire umană bazat pe principiile comunismului libertar.

Anarho-sindicalismul nu este o doctrină sau o filozofie. Conținutul teoretic provine din socialismul umanist și mai ales din anarhism, ale cărui postulate referitoare la apărarea integrală a personalității umane, la libertate, la solidaritate, la ajutorul reciproc și referitoare la asocierea voluntară și federativă, constituie cel mai important fundament.

Anarho-sindicalismul, în mișcarea muncitorească modernă, e un curent sindical total independent, conținând caracteristici proprii atât prin conținutul de bază cât și prin forma de organizare și dezvoltare funcțională, liberă de orice formă de centralism și birocrație. Ia în considerare întotdeauna personalitatea participanților și încurajează participarea acestora în viața sindicală. Respectă autonomia secțiilor, sindicatelor, federațiilor și confederațiilor.

Anarho-sindicalismul se singularizează prin metodele de acțiune directă pe care le folosește, prin dinamica și strategia de luptă și prin faptul că obiectivele finale sunt întotdeauna prezente în orientarea socială. O altă caracteristică distinctivă și inconfundabilă este respingerea oricărei colaborări de clasă, a oricărui compromis față de capitalism și stat, chiar dacă aceasta ar fi în numele „interesului național”; refuzând orice participare sau a intervenție în orice organism, fie el mixt sau oficial, aparținând guvernului sau patronatelor; respingerea arbitrajelor, legalizărilor și intermedierii de orice fel provenite din conflictele sociale cotidiene.

Anarho-sindicalismul se consideră în luptă permanentă împotriva sistemului pe care îl confruntă și pe care intenționează să-l elimine, refuză tot ceea ce interferează cu libertatea de acțiune, limitând-o sau restricționând-o.

Se poziționează mereu pe primul plan în lupta socială și a revendicărilor muncitorilor. Anarho-sindicalismul menține viu spiritul revoluționar în rândul maselor muncitoare. Le pune în mișcare și le antrenează în așa fel încât, prin lupta voluntară, conștientă

să-și asume conștient, indiferent de orice partid politic, responsabilități de autogestionare directă a noii societăți în curs de dezvoltare și organizare, o societate liberă, justă și solidară. În această nouă societate, cu ajutorul tuturor progreselor științifice și tehnologice, se va căuta să se ofere fiecăruia în parte, prin muncă și efort colectiv și individual, maximum de bunăstare și confort, considerând un respect imprescriptibil, intangibil și inalienabil pentru libertatea și personalitatea fiecărei ființe umane, acesta fiind obiectivul primordial, coincident cu cel al anarhismului.

Anarho-sindicalismul nu pretinde să fie o finalitate în sine și nici să creeze o nouă ideologie predominant sindicalistă. La fel, nu pretinde să-și asume reprezentarea și administrarea totală și globală a noii societăți și nici să o modeleze într-o manieră uniformă și imuabilă.

Concepția față de comunismul anarhist e vie, deschisă viitorului și modalităților variate de aplicare, întotdeauna perfectibile, atâta timp cât acestea au o bază esențială libertară.

Obiective și Finalități

Anarho-sindicalismul conștientizează că declanșarea revoluției sociale menită dizolvării capitalismului și a Statului, pentru a permite renovarea și transformarea societății, nu depinde în mod exclusiv de forța sa și că nu-și va putea asuma în mod exclusiv toate responsabilitățile funcționale pentru dezvoltarea acestei noi societăți viitoare. Nu pretinde să creeze o nouă ordine socială în care să dețină monopolul predominant și determinant.

În același timp, nu prezintă comunismul libertar ca un panaceu sau o formulă magică pentru rezolvarea problemelor economice, sociale și politice, în schimb îl consideră obiectivul cel mai viabil, rațional, logic, just și etic, de caracter sociologic, care permite conviețuirea liberă, armonioasă și solidară, între toate ființele umane care doresc o societate nouă, fără antagonisme, fără alienare a individualității, în care relațiile umane să se poată dezvolta fără constrângeri autoritare.

Anarho-sindicalismul prezintă soluția comunistă libertară, fiindcă aceasta prezintă caracteristici libere și deschise, evolutive și perfectibile, fără planuri rigide sau uniforme, având în vedere că modalitățile de implementare a comunismului libertar vor varia, chiar dacă își vor conserva și vor afirma un acord cu principiile fundamentale. Această variație se datorează în principal transformărilor și schimbărilor majore care vor avea loc în lume, în rândul umanității, de-a lungul timpului, datorită condițiilor reale

ANARHO-SINDICALISMUL

existente în fiecare țară (condiții care țin de ambient, de mentalitate și psihologie, resurse naturale, dezvoltare economică, industrie, etc.) și datorită altor factori complexi, care au o influență asupra comportamentului oamenilor și care sunt înrădăcinați în propria biologie a societății.

Formele de organizare socială pe care anarho-sindicalismul le adoptă în zilele noastre, în interiorul sistemului capitalist – a structurilor industriale, agricole, economice și financiare și a altor forme variate și complexe care îi sunt specifice – nu sunt imuabile.

Anarho-sindicalismul, prin propria experimentare și prin forma improvizată, are capacitatea de a le modifica și perfecționa (respectând mereu bazele funcționale ale federalismului și autonomiei – finalitatea și esența libertară), date fiind schimbările ce se pot produce când sistemul capitalist va fi înlocuit de către o nouă societate comunist libertară. Bazele acestei noi societăți vor necesita schimbări esențiale și o constantă reajustare economică a producției și distribuției, a funcțiilor și a serviciilor, a organizării locului de muncă și a unei game largi de probleme vitale ce afectează domeniul social.

Anarho-sindicalismul consideră că organizarea sindicală poate și trebuie să fie unul din pilonii principali pe care va trebui să se sprijine societatea.

Caracteristici proprii ale anarho-sindicalismului

Una dintre cele mai semnificative calități și virtuți ale anarho-sindicalismului este respectul absolut pentru personalitatea afiliatului, care este încurajat în mod constant să militeze voluntar, altruist, dezinteresat, în viața sindicatului, a secțiilor și a federațiilor și a organizației în general; să-și asume propriile responsabilități; să-și exprime liber opiniile; să-și aleagă singur opțiunile și să ia deciziile în adunări; să participe în mod direct la acțiune și în luptă; să pună în aplicare dispozițiile ce decurg din acordurile pe care organizația, prin acord comun, le-a adoptat. În organizațiile anarho-sindicaliste, deciziile sunt luate de jos în sus; funcțiile sunt reînnoite regulat, sunt revocabile; sunt respinși liderii și birocracia.

Organizația anarho-sindicalistă contează în mod exclusiv pe propriile mijloace economice ce provin din cotizațiile afiliaților, menite pentru dezvoltare, îndeplinirea de activități, pentru solidaritate, adică pentru a da atenție tuturor problemelor și preocupărilor organizației. În acest fel se asigură independența totală. Se poate argumenta că nu există o organizație atât de integră decât cea anarho-sindicalistă.

Membrii acestei organizații nu pot să aspire la niciun fel de sinecură și de-a lungul vieții trebuie să dea dovadă de devotament, să fie un exemplu prin comportamentul lor onest. Anarho-sindicalismul înțelege că nu poate exista viață liberă și dreptate socială în cadrul societății bazate pe clase sociale, deoarece fundamentele acesteia perpetuează și consacreză diviziunea între oameni; deoarece orice reformă care nu distruge temelia acestei societăți nu va modifica esența situației în care se găsesc muncitorii, care vor continua

să fie asupriți și exploatați. Pentru aceste dar și din alte motive de principiu, anarho-sindicalismul se manifestă împotriva colaborării între clase, codeterminării și acceptarea participării în capitalul întreprinderilor capitaliste. Există o incompatibilitate absolută între anarho-sindicalism și sistemul capitalist.

Anarho-sindicalismul este anti-parlamentar, datorită poziției sale de principiu anti-autoritară și luând în considerare că parlamentarismul este în mod absolut ineficient pentru emanciparea efectivă a clasei muncitoare.

Din experiența partidelor politice muncitorești denumite socialiste, marxiste, democrate, etc. care, sub inspirația marxistă (principalul motiv responsabil pentru divizarea Primei Internaționale și pentru cultivarea în rândul muncitorilor a practicii politice reprezentative) au ajuns în anumite momente și locuri să obțină majoritate absolută și să formeze guverne, după cum s-a putut observa în anumite țări.

Acest fapt este o demonstrație suficient de elocventă a sterilității luptei pe acest teren.

Așadar, în cadrul sistemului care domina în prezent, orice guvern, fie el socialist, social-democrat sau purtând orice alt adjectiv, prin însuși mecanismul forțelor în vigoare existente, prin rețelele și tentaculele intruzive pretutindeni, e obligat să servească interesele capitalismului și ale Statului, în numele „interesului național” și în detrimentul clasei muncitoare.

Fragment extras din broșura „¿Que es la AIT?”, editată de secretariatul AIT Portugalia în aprilie, 1997.

PRINCIPIILE SINDICALISMULUI REVOLUȚIONAR

1. *Sindicalismul revoluționar, bazându-se pe lupta de clasă, își propune să unească toți lucrătorii în organizații economice combative, ce luptă să se elibereze de sub jugul dublu al capitalismului și al statului. Scopul său este reorganizarea vieții sociale pe baza comunismului libertar, prin acțiunea revoluționară a clasei muncitoare. Deoarece numai organizațiile economice ale proletariatului sunt capabile să realizeze acest obiectiv, sindicalismul revoluționar se adresează lucrătorilor în calitate lor de producători, creatori ai avuției sociale, să prindă rădăcini și să se dezvolte în opoziție cu așa zisele "partide muncitorești/comuniste sau sociale", ce sunt incapabile de reorganizare economică și socială.*

2. *Sindicalismul revoluționar este inamicul ferm al tuturor formelor de monopol economic sau social, el are drept scop abolirea acestora prin stabilirea de comunități economice și organe administrative conduse de lucrători în propriile uzine, fabrici, etc. formând un sistem de consilii libere, fără subordonare față de orice autoritate sau partid politic. Ca o alternativă la politica de stat și politica partidelor, sindicalismul revoluționar implementează reorganizarea economică a producției, înlocuind dominația oamenilor de către oameni cu gestionarea administrativă a lucrurilor. Prin urmare, obiectivul sindicalismului revoluționar nu este cucerirea puterii politice ci eliminarea funcțiilor statului din viața societății. Sindicalismul revoluționar consideră că, odată cu dispariția monopolului proprietății trebuie să urmeze și dispariția monopolului puterii și a dominației; nici o formă de stat camuflată nu poate fi vreodată instrument de eliberare umană, ci dimpotrivă, va fi întotdeauna creatorul noilor privilegii și monopoluri.*

3. *Sindicalismul revoluționar are două funcții: Să efectueze lupta sindicală de zi cu zi pentru avansarea economică, socială și intelectuală a clasei muncitoare în limitele societății de astăzi și să educe masele, astfel încât acestea vor fi pregătite pentru a gestiona independent procesele de producție și de distribuție, atunci când va veni momentul pentru a intra în posesia tuturor elementelor vieții sociale. Sindicalismul revoluționar nu accepta ideea că organizarea unui sistem social bazat exclusiv pe clasa producătoare poate fi creată prin simple decrete și ordine guvernamentale. Sindicalismul revoluționar susține că această lucrărie poate fi obținut numai prin acțiunea comună a tuturor lucrătorilor din orice industrie sau domeniu, prin auto-gestionarea lucrătorilor, astfel încât fiecare grup, fabrică sau domeniu al industriei este un membru autonom al organismului federativ ce conduce procesele de producție și de distribuție în funcție de interesele comunității, pe un plan convenit și bazat pe acord reciproc.*

4. *Sindicalismul revoluționar se opune tuturor tendințelor organizaționale centraliste ale bisericii sau ale statului deoarece acestea pot servi doar pentru a prelungi supraviețuirea statului, inerent înăbușind spiritul gândirii independente. Centralismul este organizarea artificială ce subjugă oamenii de jos pretinzând superioritate, acest fapt se întâmplă deoarece aspectele comunității și ale societății sunt concentrate în mâinile celor puțini; faptul acesta transformă individul într-un robot ce știe să primească numai ordine și să își lase viața pe mâna altora. În organizarea centralizată, bunurile societății sunt subordonate intereselor celor puțini, diversitatea este înlocuită cu uniformitatea și responsabilitatea personală este înlocuită cu disciplina rigidă. În consecință, sindicalismul revoluționar își bazează viziunea pe organizația federalistă, adică organizarea de jos în sus și unirea tuturor forțelor în apărarea ideilor și intereselor comune.*

5. *Sindicalismul revoluționar respinge activitatea parlamentară și orice colaborare cu organele legislative deoarece se știe că orice sistem electoral, oricât de liber ar fi, nu poate pretinde să rezolve contradicțiile clare ce stau la baza societății de astăzi și pentru că sistemul parlamentar are doar un singur scop: să ofere un pretext legitim domniei minciunii și nedreptății sociale.*

6. *Sindicalismul revoluționar respinge toate frontierele naționale și politice, care sunt create arbitrar și declară că așa numitul naționalism este doar religie a statului modern, în spatele căruia se ascund interesele materiale ale claselor avute. Sindicalismul revoluționar recunoaște numai diferențele de natură economică, fie regionale sau naționale, ce produc ierarhii, privilegiul și orice fel de persecuție socială, fie că e rasism, sexism etc. În spiritul solidarității, sindicalismul revoluționar suportă dreptul la autodeterminare pentru toate grupurile economice.*

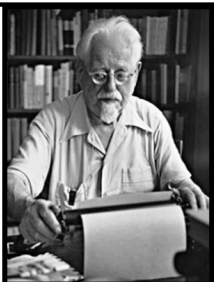
7. *Din același motiv, sindicalismul revoluționar luptă împotriva militarismului și războiului. Sindicalismul revoluționar susține propaganda anti-război și înlocuirea armatelor permanente, deoarece acestea sunt doar instrumente de contra-revoluție în slujba capitalismului; armatele permanente vor fi înlocuite de milițiile lucrătorilor ce, în timpul revoluției, vor fi controlate de către sindicatele lucrătorilor. În cele din urmă, sindicalismul revoluționar susține greva generală revoluționară ca un mijloc de opunere împotriva războiului și a militarismului.*

8. *Sindicalismul revoluționar recunoaște necesitatea unei producții ce nu dăunează mediului înconjurător și încearcă să reducă la minimum utilizarea resurselor neregenerabile, utilizând ori de câte ori este posibil, alternative regenerabile. Sindicalismul revoluționar recunoaște că la originea crizei ecologice din ziua de astăzi stă lăcomia pentru profit. Producția capitalistă întotdeauna încearcă să reducă la minimum costurile în scopul de a obține mai multe venituri, din această cauză profitul ia prioritate și orice daune aduse mediului înconjurător sunt ignorate fiindcă mediul este o externalitate ce nu creează profit. Criza mondială a accelerat tendința recoltării comerciale în detrimentul agriculturii de subsistență. Acest fapt a produs distrugerea pădurilor tropicale, foame și boli. Lupta pentru salvarea planetei noastre și lupta pentru distrugerea capitalismului trebuie să fie ceva comun, dacă nu, ambele vor eșua.*

9. *Sindicalismul revoluționar susține metoda acțiunii directe, susține și încurajează toate acțiunile și luptele ce nu sunt în contradicție cu propriile sale obiective. Metodele de luptă ale sindicalismului revoluționar sunt: greve, boicoturi, sabotaj, propaganda socială, etc. Expresia cea mai adâncă a acțiunii directe este greva generală, care ar trebui să fie, de asemenea, din punct de vedere al sindicalismului revoluționar – preluatul revoluției sociale.*

10. *În timp ce sindicalismul revoluționar se opune tuturor formelor de violență organizată, indiferent de tipul de guvern, el recunoaște că vor exista ciocniri violente în luptele decisive duse de către capitalismul de astăzi și comunismul liber de mâine. În consecință, recunoaște că fiind valabilă violența care poate fi utilizată ca un mijloc de apărare împotriva metodelor violente folosite de clasele dominante în timpul luptelor revoluționare, care duc la exproprierea terenurilor și a mijloacelor de producție. Fiindcă această expropriere poate fi efectuată numai prin intervenția directă a organizațiilor economice a lucrătorilor; apărarea revoluției trebuie să fie, de asemenea, sarcina acestor organizații economice și nu a unui organism militar sau cvasi-militar.*

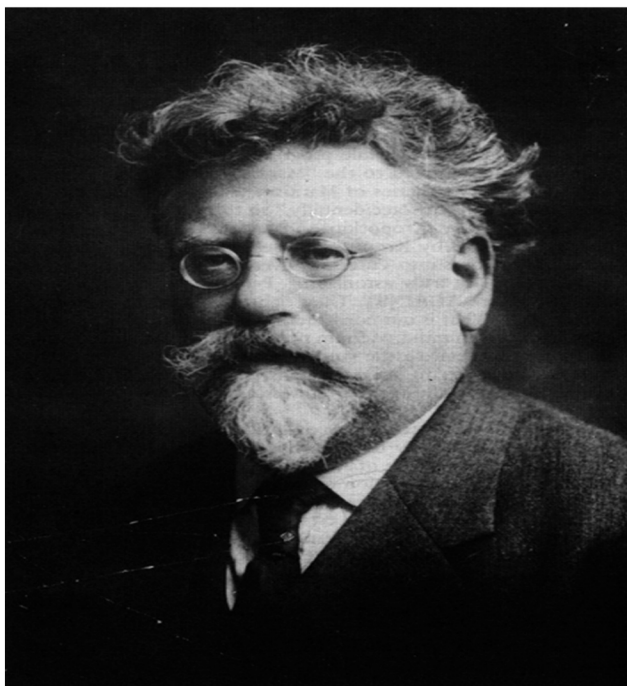
11. *Numai în organizațiile economice și revoluționare ale clasei muncitoare există forțe capabile de eliberare și energia creatoare necesară pentru reorganizarea societății pe baza comunismului libertar.*

CELE 11 PRINCIPII ALE SINDICALISMULUI REVOLUȚIONAR ELABORATE DE RUDOLF ROCKER, AU FOST ADOPTATE LA CONGRESUL DE CONSTITUIRE ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE A MUNCITORILOR (INTERNATIONALA ANARHO-SINDICALISTĂ) ÎN ANUL 1922 LA BERLIN; AU FOST MODIFICATE LA URMĂTOARELE CONGRESE: MADRID (1931); PARIS (1935); PARIS (1938); TOULOUSE (1951); PUTEAUX (1953); MARSILIA (1956); TOULOUSE (1958) ȘI AU FOST REAFIRMATE LA CONGRESELE DIN: MONTPELLIER (1971); PARIS (1976); PARIS (1979).

ORIGINILE ANARHO-SINDICALISMULUI

DE RUDOLF ROCKER

Mulți anarhiști și-au petrecut o bună parte din activități în mișcarea sindicală, în special în țările latine, unde, ulterior, s-a născut mișcarea anarho-sindicalistă. Ipotezele sale teoretice s-au bazat pe învățăturile socialismului libertar sau anarhist, în timp ce forma organizațională a fost adoptată din mișcarea sindicalist revoluționară, care, între anii 1895-1910 a cunoscut o ascensiune semnificativă, în special în Franța, Italia și Spania. Însă, ideile și metodele sale nu au fost noi. Astfel de idei găsiseră deja o rezonanță profundă în rândurile Internaționalei I, atunci când marea asociație a ajuns la apogeul dezvoltării sale intelectuale. Acest lucru a fost clar evidențiat în cadrul dezbaterilor de la congresul al IV-lea în Basel (1869) cu privire la importanța organizațiilor economice ale muncitorilor. În raportul său pe această chestiune, pe care Eugene Hins o stabilise înainte de congres, în numele Federației belgiene, a fost prezentat pentru prima dată un punct de vedere în întregime nou, care a avut o asemănare înconfundabilă cu unele idei ale lui Robert Owen și mișcarea sindicală engleză din anii 1830.

Pentru a face o estimare corectă, trebuie să ne amintim că la momentul acela diversele școli de gândire ale socialismului de stat atribuiseră puțină importanță sindicatelor. Blanquiștii francezi au văzut în aceste organizații doar o mișcare de reformă, dictatura socialistă fiind scopul lor imediat. Ferdinand Lassalle și adepții săi au îndreptat toate activitățile lor în vederea unirii muncitorilor într-un partid politic și erau adversarii vocali ale tuturor eforturilor sindicale, în care vedeau doar un obstacol în calea evoluției politice a clasei muncitoare. Marx și adepții săi din acea perioadă au recunoscut, este adevărat, necesitatea sindicatelor pentru îndeplinirea unor îmbunătățiri în cadrul sistemului capitalist, dar credeau că rolul lor ar fi epuizat prin asta și că vor dispărea, împreună cu capitalismul, deoarece trecerea la socialism poate fi ghidată numai de către o dictatură proletară. În Basel această idee a trecut pentru prima dată printr-o examinare aprofundată și critică. Opiniile exprimate în raportul belgian prezentat de Hins care au fost împărțite și de către delegații din Spania, Jura elvețiană și cea mai mare parte a secțiunilor franceze, erau bazate pe premisa că actualele asociații economice ale muncitorilor nu sunt decât o necesitate în societatea actuală, ci pot fi considerate ca nucleul social al unei economii socialiste viitoare, prin urmare, era datoria Internaționalei să îi educe pe muncitori cu privire la această sarcină. În conformitate cu aceasta, congresul a adoptat următoarea rezoluție:

"Congresul declară că toți muncitorii trebuie să facă eforturi pentru a stabili asociații de rezistență în diversele lor meserii. De îndată ce un sindicat este format, sindicatele din același sector comercial trebuie să fie notificate, astfel încât formarea unor alianțe naționale în industrie pot începe; pentru consilierea cu privire la măsurile care urmează să fie executate în comun, și de a vedea că acestea sunt efectuate, până când sistemul de salarizare actual poate fi înlocuit de către federația liberă a producătorilor. Congresul direcționează Consiliul General să dirijeze alianța sindicatelor din toate țările."

"Anarho-Sindicalismul modern reprezintă continuarea directă a acelor aspirații sociale care au luat formă în sânul Internaționalei I și care au fost cel mai bine înțelese și cel mai puternic deținute de aripa libertară a marii alianțe a muncitorilor."

RUDOLF ROCKER

În argumentul său pentru rezoluția propusă de comisie, Hins a explicat că "prin această formă dublă de organizare a asociațiilor muncitorilor locali și alianțe generale pentru fiecare industrie pe de o parte, și administrația politică a consiliilor muncitorești, pe de altă parte, reprezentarea generală a muncii, regională, națională și internațională, va fi oferită. Consiliile muncitorești și organizațiile industriale vor lua locul actualului guvern, iar acestea să reprezintare a muncii va distanța o dată pentru totdeauna, guvernele din trecut."

Această idee a crescut din recunoașterea faptului că fiecare formă nouă economică a societății trebuie să fie însoțită de o formă politică nouă a organismului social și ar putea atinge expresia practică numai în acest sens. Adepții săi au văzut în statul național prezent doar agentul politic și apărătorul claselor avute, și prin urmare, nu depun eforturi pentru cucerirea puterii, ci pentru eliminarea oricărui sistem de putere din cadrul societății, în care au văzut condiția necesară preliminară a tiraniei și exploatării. Ei au înțeles că împreună cu monopolul proprietății, monopolul puterii, de asemenea, trebuie să dispară. Pornind de la recunoașterea lor că dominația omului de către om trebuie să ia sfârșit, au căutat să se familiarizeze cu administrarea lucrurilor. Sau așa cum Bakunin, unul din precursorii anarho-sindicalismului a spus:

"Întrucât organizația Internaționalei nu are ca scop crearea unor noi state sau despoți, ci eliminarea radicală a fiecărei suveranități distincte, trebuie să dispună de un caracter esențial diferit de organizația statului. În măsura în care aceasta din urmă este autoritară, artificială și violentă, străină și ostilă dezvoltării naturale a intereselor și instinctelor poporului, în aceeași măsură organizarea Internaționalei trebuie să fie liberă, naturală și în toate privințele în acord cu respectivele interese și instincte. Dar ce este organizația naturală a maselor? Este una bazată pe diferențele ocupației ale vieții reale de zi cu zi, pe tipurile diverse de muncă, organizarea în funcție de ocupațiile lor, de asociațiile lor profesionale. Atunci când toate industriile, inclusiv diferitele ramuri ale agriculturii, sunt reprezentate în Internațională, organizarea sa, organizația maselor muncitoare ale poporului, va fi finalizată."

Și înaltă ocazie: "Tot acest studio practice și vital al științei sociale de către muncitorii înșiși în secțiunilelor profesionale și camerelelor de de muncă, deja a antrenat unanimitatea și bine convingerea demonstrabilă teoretic și practice că eliberarea serioasă, finală și completă a muncitorilor este posibilă numai prin o singură condiție: însușirea capitalului, care sunt, materiile prime și toate instrumentele de muncă, inclusive terenurile, prin întregul corp al muncitorilor. . . Organizarea secțiilor comerciale, federația lor în Internațională și reprezentarea acestora de către Camerele de Muncă, nu numai crea o academie mare, în care muncitorii prin combinarea teoriei și practicii pot și trebuie să studieze știința economică, ei poartă, de asemenea, în sine, germenii unei noi ordini sociale, care va înlocui lumea burgheză. Aceștia crează idei, dar de asemenea, faptele viitorului în sine."

După declinul Internaționalei și Războiul Franco-Prusac, prin care punctul focal al mișcării sindicale socialiste a fost transferat în Germania, a căror muncitori nu aveau nici tradiții revoluționare, nici experiența bogată deținută de către socialiștii din țările occidentale; acele idei fiind treptat uitate. După înfrângerea Comunei din Paris și revoltele revoluționare din Spania și Italia, secțiunile Internaționalei din aceste țări au fost obligate pentru mulți ani să desfășoare o existență subterană. Numai cu trezirea sindicalismului revoluționar în Franța, au fost ideile Internaționalei salvate din uitare și au inspirat o dată mai multe secțiuni mari ale mișcării sindicale.

AUTOGESTIUNEA – CONCEDIAZĂ-ȚI ȘEFUL

Autogestiunea reprezintă un mod de organizare a locului de muncă. Prin autogestiune, muncitorii însuși sunt cei care iau deciziile manageriale, altfel spus, autogestiunea implică lipsa patronilor sau a șefilor. Locul de muncă poate fi condus în absența patronilor sau a șefilor într-un mod colectiv bazat pe democrație directă, prin adunările muncitorilor. În acest fel întreaga afacere devine proprietatea colectivă a muncitorilor. Munca este organizată în grupuri, după sarcinile fiecăruia. Deciziile sunt luate în mod democratic de către cei care fac munca. Astfel, fiecare grup trimite un reprezentant la adunarea generală a locului de muncă sau, dacă locul de muncă este mai mic fiecare grup se prezintă la adunarea generală fără reprezentanți. Trebuie reținut că reprezentanții nu au putere executivă și pot fi rechemati din funcție în orice moment. Conflictelor sunt rezolvate prin mediere și arbitraj de o persoană neutră și imparțială.

Așadar, grupurile planifică munca și împart sarcinile. În lipsa unui șef nu trebuie să așteptați ordine, trebuie doar să consimțiți în grupurile de muncă ce trebuie făcut.

Adunarea generală coordonează programul de lucru și alocarea resurselor pentru proiectele de grup. De asemenea, acesta reprezintă modul în care care grupurile de lucru schimbă informații și află ce se întâmplă la locul de muncă, în ansamblu. Adunarea generală coordonează bugetul, contabilitatea, achizițiile și vânzarea.

Angajarea se face atunci când adunarea generală a muncitorilor cade de comun acord că mai este nevoie de forța de muncă. Salariile sunt decise în adunările generale, muncitorii pot alege să ia fiecare o parte egală sau să fie plătiți cu ora.

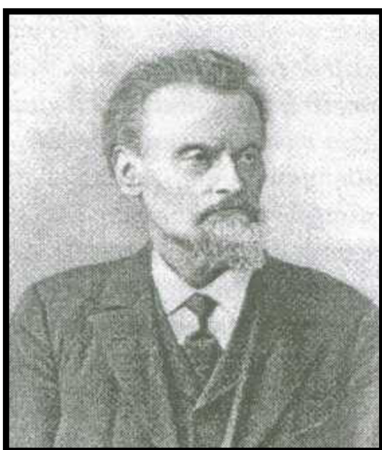
Fără acționari și șefi, majoritatea profiturilor sunt descentralizate și se duc în afacerii sau la muncitori. Prin imputernicirea angajaților, eficiența și responsabilitatea la locul de muncă crește, deoarece angajații sunt responsabili față de colegii lor și față de ei înșiși. Fără șefi sau manageri, angajații dezvoltă un sentiment de solidaritate și autonomie, cooperarea devenind mecanismul afacerii. Un alt aspect pozitiv al autogestiunii, pe lângă eficientizarea muncii, este și faptul că profitul muncii ajunge direct la cei care l-au produs, astfel fiind eliminată și alienarea muncii cauzată de modul de producție tradițional.

Obiectul produs de muncă nu mai apare ca o entitate străină, ca o putere independentă. Realizarea muncii nu mai apare ca o privare a muncitorului, ca o pierdere sau sclavaj față de obiect, corespunzătoare unei "alienări", ca o expropriere. Omul nu mai este degradat, redus la rangul de instrument, de animal prin supunere, deoarece în autogestiune omul și produsul muncii sunt unul și același.

Formele prin care autogestiunea poate fi implementată sunt diverse și depind de fiecare loc de muncă și de fiecare colectiv în parte. Autogestiunea are o istorie și o practică larg răspândită și nu reprezintă doar o viziune micro-utopică. Majoritatea cooperativelor moderne ce nu aparțin de stat sau patronat sunt autogestionate și autonome. Statisticile arată că peste 800 de milioane de oameni lucrează într-o cooperativă autogestionată. Cooperativele autogestionate oferă 100 de milioane de locuri de muncă la nivel global, cu 20% mai mult decât întreprinderile multinaționale. Un alt subiect de adus în discuție este dacă aceste cooperative pot să co-existe cu sistemul capitalist.

Răspunsul nostru este că nu pot co-exista, cel puțin nu pe termen lung. Aici, însă, nu avem suficient spațiu pentru a dezvolta acest subiect.

ZAMFIR C. ARBURE : MEMORILE UNUI ANARHIST DIN ROMÂNIA

Despre nici o alta țară europeană nu se știe atât de puțin în privința mișcării anarhiste și anarho-sindicaliste cât se știe despre România. Deși învecinată la sud cu Bulgaria, unde mișcarea a ajuns una dintre cele mai extinse, mai numeroase și mai durabile influențe sociale de până atunci, (ca în final să fie trecută în ilegalitate și distrusă de către dictatura naționalistă și mai apoi de către comuniști), influența anarhismului a rămas întotdeauna redusă în România. Până în prezent studiile arată că perioada 1907-1916 este aceea în care mișcarea anarho-sindicalistă a atins cel mai înalt punct din dezvoltare aici. În special, în centre industriale ca Ploiești, Galați și Brăila majoritatea muncitorilor s-au organizat pe principii sindicale revoluționare, a publicat reviste anarho-sindicaliste și a dus lupte pentru îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă prin metode de acțiune directă. S-a dovedit că mai înainte au existat încă din 1896 cercuri anarhiste explicite în orașe ca Iași și București, cel mai adesea parte din partidul social democrat. O imagine asupra nașterii anarhismului românesc nu este oferită de viața și memoriile lui Zamfir C. Arbure, „Temniță și exil”. Arbure, numit în anumite reviste și lucrări și Arbore, precum și cunoscut sub pseudonimul Ralli, s-a născut la 14 noiembrie 1848 în Cernăuți (pe atunci Austro-Ungaria, astăzi Ucraina), într-o familie înstărită. La vârsta de 17 ani merge să studieze la Moscova, capitala Rusiei condusă despotice de țar. După ce fusese aproape politic până atunci, este arestat în urma unui atentat eșuat asupra țarului, împreună cu alți studenți după un raid masiv și este închis în temniță.

Acolo începe procesul politizării sale pe care el îl descrie în memoriile sale alături de realitatea deprimantă a Rusiei țariste și omniprezența poliției secrete. Zamfir Arbure se alătură mișcării social-revoluționare narodnice care ducea o luptă armată neîncetată cu mari pierderi de vieți omenești împotriva regimului țarist și a guvernatorilor acestuia. Cunoaște personal pe Serghei Necaev și puțin după aceea pe Alexander Herzen. Datorită presiunilor urmării autorităților ruse Zamfir se mută în 1870 la Zurich și apoi la Geneva unde devine un colaborator activ al lui Michail Bakunin. Cunoaște personal și cooperează cu Eliseé Reclus și Peter Kropotkin. Ralli, cum este numit în Geneva conduce o editură, publică și distribuie scrieri social-revoluționare și anarhiste. În 1875 apare primul număr din Rabotnik (Muncitorul), prima publicație social-revoluționară rusă în format de ziar. Printre alte numeroase contribuții scrie și o carte despre comuna din Paris și este de asemenea activ în organizarea mișcării. Este membru al Internaționalei întâi, susținător al grupării anarhiste și activează în Federația Jura. Împreună cu anarhistul italian Errico Malatesta traduce în spaniolă o scrisoare a lui Bakunin și intenționează să participe în 1874 alături de cel dintâi la revolta spaniolă. Totuși, acest lucru nu se întâmplă. Cu timpul, relația sa cu Bakunin se răcește. Pe de altă parte, legăturile sale cu Reclus nu vor înceta. Cu puțin timp înainte de a muri în 1905, Reclus îl va vizita pe Arbore care se va fi mutat în București. După întoarcerea sa în Rusia țaristă, se stabilește în Basarabia unde continuă să fie activ în mișcarea social-revoluționară. Printre altele încearcă să treacă peste granița în Rusia 100 de arme ascunse în cărți cu scopul de a susține rezistența armată. În același timp, preocuparea lui principală este să lupte împotriva puternicului antisemitism și naționalism larg răspândit în cadrul partidului social democrat și chiar în rândul mișcării muncitorești din România. La momentul respectiv, situația unei Basarabii subiect al jocului geopolitic dintre România și Rusia era principala temă de discuție în societate. Până în 1812, Basarabia aparținuse principatului Moldovei (și astfel României), apoi fusese anexată de către ruși în 1917 și din nou revenise la România ca urmare a revoluției din Rusia. După cel de-al doilea război mondial, în care România participă de partea naziștilor, Basarabia devine din nou parte a Uniunii Sovietice.

Astăzi Basarabia este împărțită în Republica Moldova și o parte din Ucraina. Împotriva naționalismului rus și a intențiilor anexioniste românești, Arbure a promovat ideea unei Basarabii independente de cele două state.

Arbure călătorește prin România și astfel ajunge să țină un discurs în septembrie 1914 în clubul muncitoresc din București. În plus, publică un mare număr de articole în diferite ziare socialiste. Pe lângă activitatea din cercurile socialiste și anarhiste, Arbure se face cunoscut prin studiul aprofundat al geografiei Basarabiei, o pasiune pe care o împărtășește și Reclus. Lucrarea sa, Dicționar geografic al Basarabiei, apare în 1904 și este cel dintâi studiu dedicat geografiei basarabene. Are un fiu Dumitru și două fiice, Ecaterina și Nina. Ecaterina Arbure se naște în 1873 și devine o figură proeminentă a mișcării socialiste, și apoi a partidului comunist român trecut în ilegalitate. La ordinul lui Stalin este executată în 1937 la Tiraspol. Nina Arbure devine o pictoriță cunoscută.

Până la vârsta înaintată de 84 de ani Arbure și-a păstrat convingerile neschimbate. Astfel, va publica articole în revista „Viața Basarabiei” din Chișinău până în 1932. Cu toate acestea, nu a putut să se împace cu țara pe care și-a ales-o pentru exil, România. Șederea aici a fost prilejul unor astfel de considerații: „Oriunde îmi arunc în juru-mi privirea, nu vad decât putregai. Bătrânii și tinerii,

oamenii din societatea cultă precum și oamenii mulțimeii inculte, fierb deopotrivă, în același cazan, fără a-și pune măcar chestiunea, ce înseamnă viața lor în economia progresului general al omenirii? Trăind în mijlocul societății române, eu unul n-am putut să mă contopesc cu această societate. De aceea nici pe mine nimeni nu mă cunoaște, nici eu nu cunosc pe nimeni. Amici în România eu unul n-am și n-am avut”. „Legături de prietenie cu nimeni nu mă leagă” spune autorul în primul capitol din „Temniță și exil”. În Basarabia și Rusia exista un scop comun și un spirit al schimbării pe care nu le regăsește aici. Aceste memorii care ajung până în 1881 (anul când îi este acordată cetățenia română) sunt menționate de binecunoscutul istoric al anarhismului Max Nettlau, alături de o altă lucrare memorialistică intitulată „În exil. Amintirile mele” în „Istoria anarhismului”. Nettlau însă critică ambele volume, susținând că acestea conțin o serie de inexactități.

Despre ce inexactități este vorba nu ni se precizează. Cel de-al doilea volum amintit al lui Arbure descrie viața acestuia până în 1896. Astfel, celelalte activități însemnate ale sale și următoarele evenimente sociale, precum și originea și dezvoltarea mișcării anarho-sindicaliste nu se găsesc acolo. Sunt încă multe lucruri scrise de el și despre el – și despre această etapă a mișcării anarhiste și social-revoluționare – care așteaptă să fie (re)descoperite și (re)publicate. Nu este un demers fals. Aceasta deoarece dictaturile comuniste din România și Uniunea Sovietică i-au exilat numeroasele scrieri – mai puțin cele geografice – în sertare bine închise. Și în plus, numărul mare de grafi diferite ale numelui și ale pseudonimului său îngreunează investigația.

De asemenea, ne confruntăm cu fapte care par la o primă vedere contradictorii și care necesită o interpretare adecvată. De exemplu, se pare că Arbure era în 1920 membru al senatului României reprezentând Basarabia. Care sunt motivele ce au stat la baza acestui fapt rămâne de cercetat. În orice caz, nu poate fi vorba de naționalism în cazul lui Arbure. Nimeni altul decât antisemitul, istoricul și liderul partidului național democrat de extremă dreapta din anii 20 și 30 ai secolului trecut, Nicolae Iorga, a încercat să facă din Arbure un „pionier al unirii Basarabiei cu România” deși întreaga sa viață Arbure a susținut cauza unei Basarabii autonome. Astăzi, pe urmele acestei mistificări, Arbure este considerat „naționalist” pe site-ul Bibliotecii Românești de Internet, www.biblior.net. În mod similar, fasciștii și naționaliștii de astăzi pretind același lucru. Ei încearcă să îl treacă pe acest ferm internaționalist socialist în categoria naționaliștilor în numele unui text laudativ dedicat regelui României pe care aceștia i-l atribuie.

Și petrece ultimii ani din viață în București. Acolo lucrează ca director al biroului de statistică și scrie pentru numeroase ziare, printre care și unul pentru copii și tineret. Pe data de 2 aprilie 1933 se stinge din viață în capitala României. Traducerea memoriilor sale „Temniță și exil” din limba română în limba engleză este în lucru. O descriere biografică detaliată va fi inclusă. Editura canadiană „Blackcatpress” și-a exprimat interesul pentru publicarea acesteia. De asemenea, o republicare în limba română este în curs.

Maria Lidia și Martin Veith

INTERVIU CU JUAN GARCIA OLIVER

"SINDICALISMUL REVOLUȚIONAR SERVEȘTE PROLETARIATUL, ÎN TIMP CE ANARHISMUL ESTE O MARCĂ A UMANISMULUI"

Având în vedere modul în care viața ta s-a dezvoltat, asta a fost o descoperire importantă.

JUAN GARCIA OLIVER : Da, mai ales că era în timpul grevei chelnerilor; cu alți tovarăși tineri din comerț am înființat un grup anarhist, care sa afiliat cu Federația Locală a Grupurilor Anarhiste din Barcelona. Această federația purtat numele de "Bandera Negra" [Drapelul Negru], împrumutat din titlul ziarului publicat. În Barcelona exista o altă federație de grupuri, "Bandera Roja" [Drapelul Roșu]. "Bandera Negra" a fost, să zicem, un recipient clasic a ideilor anarhiste și era împotriva sindicalismului revoluționar. "Bandera Roja" a pretinscă este aproape de sindicalismul revoluționar, dar a fost, în total, un sindicalism pur și simplu, cu toate ce implică ... îmi imagineazăz vom reveni la această temă mai târziu.

Așadar cum te vezi, ca un sindicalist revoluționar sau ca un anarhist?

JUAN GARCIA OLIVER : Sincer să vă spun, m-am alăturat "Bandera Negra", din greșală. Grupul nostru a urmat doar sfatul cuiva care ne-a inițiat în anarhism, Ismail Rico. Defapt, ne-am simțit ca pește pe uscat în interiorul "Bandera Negra". Noi trebuia săne alăturăm celeilalte federații, deogrece "Bandera Negra" nu avea vreun interes în lupta muncitorilor. Iși petrecea timpul asigurând legătura-la nivel național și internațional- cu alte grupuri profesionale, activitatea sa principala fiind citirea și răspunsul corespondenței. În ceea ce privește sindicalismul și CNT, erau ferm împotriva lor.

Deci nu era nici o șansă de înțelegere între sindicaliști și anarhiști?

JUAN GARCIA OLIVER : Nici o înțelegere ... eram în continuare departe de ceea ce a venit mai târziu; anarho-sindicalismul care a biruit această dihotomie. Anarho-sindicalismul a permis ca anarhismul să devină parte integrantă a grupurilor sindicaliste care au fost îmbibate cu gândirea anarhistă.

Așa că, cu două săptămâni după proclamarea Republicii (Spaniole), demonstrația de 1 mai 1931 s-a încheiat cu un miting revoluționar și s-a vărsat printr-un atac asupra palatului Generalitat din Catalonia. Și cu acest prilej, steagul roșu cu negru a fost abordat.

Pentru prima dată?

JUAN GARCIA OLIVER : Da, acest steag simbolizează mariajul dintre sindicalism și anarhism. Este un punct care merită analizat. După moartea lui Salvador Seguí (1923) unitatea fost realizată între anarhiști și sindicaliști, în mod spontan, ca să zicem așa, fără nici un fel de negociere. Termenul anarho-sindicalism datează de atunci.

Anterior, nu fuseseră niciodată folosită. Cu moartea lui Seguí situația a luat o întorsătură gravă, astfel, în mod natural, activitățile anarhiștilor și sindicaliștilor s-au uniți, ceea ce a dus la dispariția federațiilor "Bandera Roja" și "Bandera negra". Amalgamarea a fost totală și nu a existat nici un acord prealabil de către orice fel de congres. Toată lumea a realizat că trebuie să începem din nou, trebuie să elaborăm noi forme de luptă, cea ce am și făcut.

Reformiștii numai era un obstacol în calea luptei revoluționare. Adevărat, timp de opt ani, activitățile organizației au fost cauzate de existența dictaturii, cunoscând o renaștere o dată cu venirea Republicii. Steagul negru și roșu a fost simbolul acestei noi ere de fuziune anarhist-sindicaliste. Am argumentat această noțiune anarho-sindicalismului membrilor CNT și emigranților spanioli care locuiau în Franța, în timpul dictaturii. Așa cum am văzut, singuri, anarhiștii nu ar putea face revoluția. În ceea ce privește anumiți sindicaliști, punctele lor de vedere s-au distanțat de asta. Singura opțiune posibilă a fost contopirea amândurora și îmbrățișarea acestei ideii anarho-sindicalismului.

În istoria mișcării libertare spaniole, cu siguranță vei fi trecut ca unul care a introdus o măsură revizionistă. Privind două aspecte fundamentale - problema preluării puterii și problema armatei revoluționare - ai sfidat chiar și în mod deschis abordările clasice ale anarhismului tradițional. Ce-ai spune despre asta?

JUAN GARCIA OLIVER : Uite... dacă am adopta un punct de vedere strict anarhist, poziția mea vizavi de preluarea puterii sau formarea unei armate revoluționare ar fi lipsită de sens. Dacă vom lua o linie sindicalist revoluționară, aceste lucruri au logică. Într-o zi vom avea de lucru definiția precisă a noțiunii de "acțiune directă", care este parte integrantă a sindicalismului revoluționar. Adevărat, în vremea, Anselmo Lorenzo a echivalat acțiunea directă cu grevele și sabotajul, dar această definiție este prea restrictivă. Noțiunea acțiunii directe este de fapt foarte clară: este singurul mod de a garanta succesul clasei muncitoare ca o clasă. În acest scop, trebuie să fie studiată și pusă în practică iar toate consecințele confruntate.

Alternativa este după cum urmează: fie clasa muncitoare, prin intermediul acțiunii directe, atinge emanciparea proprie, ca o clasă sau va fi redusă pentru totdeauna la o formă de sclavie mai mult sau mai puțin bine plătită. Cu alte cuvinte, devine obișnuită să fie tratată - din punct de vedere economic și politic - ca o clasă inferioară, sau se organizează într-un sindicat și practică acțiunea directă. În plus, acțiunea directă poate varia în funcție de circumstanțe. De exemplu, în anii 1920, vedeam sindicaliști din Barcelona executând "cenzura roșie". Presa burgheză purta o serie de articole defăimătoare sindicaliștilor care se înarmează pentru auto-apărare împotriva ucigașilor angajați de șefi, astfel CNT a decis să pună în aplicare "cenzura roșie". A fost direct: muncitorii de la editorialele afiliate cu CNT, cenzurau ceea ce credeau ca este defăimător. Această practică nu sa bucurat desprrijinul anarhismului Federico Urales care a fost aproape un liberal radicalizat care a tratat întotdeauna liberalismul și anarhismul ca aceleași. A mers atât de departe (într-un ziar din Madrid), încât să denunțe "cenzura roșie", ca anti-anarhistă...

Ceea ce ne aduce la ciotul materiei. În lupta care duce la exercitarea victoriei ca o clasă, muncitorii determină formele de acțiune directă pentru ei înșiși. Avem de a face aici cu logica confruntării de clasă. Aceste metode de luptă nu sunt 100% anarhiste, acestea sunt 100% sindicalist revoluționare. Noțiunea anarho-sindicalismului este o încercare de a ajunge la un amestec posibil a metodelor de luptă de clasă a anarhismului, știind că sindicalismul revoluționar servește proletariatul, în timp ce anarhismul este o marcă a umanismului.

Initiativa
Anarho Sindicalista

CONTACT IASR@RISEUP.NET
IASROMANIA.WORDPRESS.COM